

CON ONG

tuần báo lại đôi lập ra rit

môn bài nhà nước cấp số 3715/TBTT/CHBCI

Số 26

10 tí

Tuần lễ

21-6

Nội 28-6-68

Chủ tiệm : MINH VỒ

Đầu bếp : THƯƠNG SINH

CỬA TIỆM : 101 VÕ TÁNH SAIGON

ỔNG NÓC: 68

le lói một chút tin tưởng để chống cộng

Mây xám của chủ bại đã tan biến trên vùng trời Nam Giao Chi. Hoàng hôn của liên hiệp đã đi vào bóng tối. Hãy biết vậy, khi Tổng Thống anh minh Nguyễn Văn Thiệu gạt cầu chấp thuận đề nghị của Kim Mao Sư Vương Trần Văn Lương và Nội các " cá hóa tôm " xếp hai cái va ly Quốc vụ khanh và Tổng Trưởng Chiêu Hồi của đốc tờ Đán lên xe ô tô bưng. Hãy biết vậy khi 27 tiểu đoàn Việt - Mỹ cương quyết tổng giề vô mệnh lữ pháo kích vô nhân đạo. Người nhún vai nói " nothing to do " đã về Tập Chung Mèo.

Đang sau sự giải nhiệm hai cái ghế của đốc Đán còn những bóng tối của bí mật nào, chúng ta cóc biết. Biết làm quái gì để

phải vàng tọc chời thề, một xác. Nhưng ít ra, Tổng thống anh minh và Thủ tướng liêm khiết cùng nội các " cá hóa tôm " đã gây được chút phấn khởi cho những người say mê chống Cộng. Như lũ Con Ong, chẳng hạn. Trái bóng dọ dẫm Phan quang Đán không hiểu của ai? Đốc Đán làm cò mồi để được hứa hẹn gì? Đến nay, người ta mới phỏng đoán rằng nếu giải pháp trung lập đến với Giao Chi bất hạnh này, hai ông " Quốc gia " Saigon là Phan quang Đán, Trần văn Tuyên sẽ tranh chức Phouma Giao Chi với vài ông " quốc gia " ra bưng là Trịnh đình Thảo vân vân... Chỉ vì muốn làm Thủ tướng mà ông Đán cam đành làm cò mồi! Còn

ông Tuyên, một số, Con Ong gần đây chúng tôi sẽ viết về tri huyện Trần văn Tuyên và sự nghiệp chính trị của ông.

Trở lại vụ nội các " cá hóa tôm " gây lại chút phấn khởi chống Cộng, Con Ong thấy mình không cô đơn " Tôi không còn cô độc. Tôi không còn cô độc ". Chúng tôi lại hung hăng chống Cộng. Chống Cộng chẳng ăn cái giải yếm gì, vẫn cứ chống. Không chống thì chết dần chết mòn mà chống thì chết nhanh nếu có âm mưu trung lập. Vậy tội chó gì không chống Cộng. Chống Cộng để được chết nhanh để được làm anh hùng chống Cộng chà khoái sao! Nhưng tếu mà nói vậy. Chứ

Tổng thống anh minh còn đó. Thủ tướng liêm khiết còn đó. Nội các " cá hóa tôm " còn đó. Một pha ngoạn mục đầy đốc Đán về nhà bò vừa xảy ra. Chỉ cần một pha đó, những người chống Cộng cũng tin tưởng để tiếp tục chống Cộng. Bởi vì không chống Cộng thì ngòm. Những đứ sắn sàng bán đứng quê hương cho một chức Thủ tướng như đốc Đán, có lẽ, nhiều lắm. Nhưng nếu cả nước đồng tâm chống Cộng chúng nó sẽ lêu bêu như chó mất chủ ngay.

THƯA BẠN ĐỌC: Cột buồm của chúng tôi đã dựng. Lại có hứng chống Cộng rồi đó, bạn đọc ạ !

**Kim Mao
Sư Vương
hãy trả lời**

Cho tới hôm nay, không còn ai bưng bít nổi dư luận nữa. Nhất là khi dư luận bốc khói từ quốc hội. Một dân điều tổ cáo ông tân Đô Trưởng Đỗ Kiến Nhiều (hay Nhiều hay Nhiều) có hồ sơ bần! Công cán ủy viên của Kim Mao Sư Vương là người từng thụt két. Mấy tuần trước, dân chúng đồn rằng, tướng Vũ quyết định từ chức vì không chịu nổi chồng hồ sơ bần cao ngất của Đô Trưởng Kiến Nhiều. Người ta ngạc nhiên suốt khóc thét bởi không hề được nghe Kim Mao Sư Vương hồng những tiếng Thanh Minh Thanh Nga. Và rồi báo chí đặt vấn đề ông Nhiều... bần trên giấy trắng mực đen, cũng chỉ thấy Kim Mao Sư Vương tuyên bố không có sự rạn nứt trong Chính Phủ.

Chúng tôi yêu cầu Kim Mao Sư Vương Tiên văn Hương hãy tỏ cho đời biết «gân» của ông. Nghĩa là thách thức sự phanh phui hồ sơ bần của Đô Trưởng Đỗ Kiến Nhiều nếu như Sư Vương quá quyết ông Đỗ Nhiều không bần, ông Đỗ Nhiều là người sạch nhất Giao Chỉ. Ngược lại còn vẫn chút xíu nghi ngờ, Sư Vương phát thẳng thần nhận lỗi «vơ bèo gọt tép» và thay thế ngay những công tác viên có hồ sơ bần của Sư Vương. Ông Đỗ Nhiều đang lè để tài bàn tán. Ông ta sẽ chẳng làm được gì. Nếu ông ta cứ bị bôi bần dù ông ta không bần. Phải ngăn chặn sự phào kích bần bừa bãi vào cuộc đời ông Đỗ Nhiều. Đó là bổn phận của Kim Mao Sư Vương.

Cuối cùng xin Kim Mao Sư Vương trả lời chúng tôi vài câu hỏi sau đây:

- 1— Nếu đi chợ không mua được cá phải mua tôm mà tôm thối thì có nên làm món ăn không?
- 2— Tại sao nhà nước nói không thay thế ông Sáu Lèo còn thay thế? Như vậy chữ TÍN còn trong máu người quân tử không?
- 3— Thay thế ông Đỗ Trưởng Văn Văn Của khi ông vẫn nằm ở nhà thương có hợp với lòng trời và lòng người không?
- 4— Ông Đỗ Nhiều có gì đặc biệt hơn ông Đỗ Của mà phải thay thế?
- 5— Một viên chức nhà nước khi bị thay thế thì hoặc bắt lức, hoặc ăn cắp. Xin cho biết hay ông Văn Văn Của và Nguyễn Ngọc Loan bị tội gì đến phải «cách chức» với và khi cả hai đều chưa lãnh vết thương trận mạc.

Chúng tôi mong mỗi được đổi thoại bằng... giấy bút với Kim Mao Sư Vương. Vấn là những kẻ kính trọng Sư Vương đừng để chúng tôi thất vọng. Chúng tôi đã thất vọng nhiều. Thất vọng lần nữa cũng chưa chết. Chỉ mệt thôi.

minh vô

Saigon, 18-6-1968

Mong xin Nghị Lâm của tôi ơi,

Đọc báo thấy mong xin đi Tây mới

về. Mong xin may mắn là nghị được nên chữ đi không được hân hạnh nằm trong hai ngoặc kép. Lại thấy mong xin tác giảng nổi giận, thứ tác giảng rất đại biểu chính phủ xa xưa, mà rằng: Không trả lời mấy ông Nghị sĩ, chỉ trả lời cử tri Cầu nói rất thom. Thom như mít ấy. Tuy hơi mị dân một chút. Nhưng lại đúng. Phải, mấy cái nhà ông Nghị sĩ trâu buốc ghét ăn, dếch có tiền, nghèo nát, sáu bọ lên làm người, cóc được đi Tây, thấy người ta đi Tây nên ghen nặng xì xì ngầu.

Mong xin Nghị Lâm ạ!

Tiền sự cha dĩa nào nói dối. Tôi là cử tri đây, đã từng cầm con voi trắng bỏ vào thùng phiếu, góp sự đem vinh quang một đời cho những Phan Nguyệt Minh, Nguyễn phượng Yem vân vân... Thế mà bà Minh, sau khi đi Mỹ về, đọc bài báo chơi SALEM xuôi ngược đã miết thị tôi là vô giáo dục, ông Lâm ạ! Tôi mà có giáo dục, ông Nguyễn văn Thơ sức mấy vô Giáo Dục nổi. Tôi sẽ cóc cần biết những gì ông muốn cho tôi biết về hội nghị Ba Lê. Bởi vì, ông cũng chỉ trả lời cử tri. Đưa nào nói dối cả nhà nó chết nhé! Tôi là thứ nhà bếp què mùa, ưa thề lắm. Mong ông thông cảm. Vậy nhân danh một cử tri, tôi yêu cầu ông trả lời những câu sau đây:

— Chuồng chó Tây có thom hơn chuồng Chó Giao Chỉ không?

— Những ngày ở Tây ông có từng trương tư mũi mắm tôm?

— Văn hữu Hiếu Chân và Hà Thượng Nhân vì «cái ấy» của Tây như «cái xằng», có đúng không?

— Ông có thăm dân ở Chuồng Chó Ba Lê cho biết sự tình không?

— Ông chỉ mất bao nhiêu tiền những ngày ở Tây?

— Ông đã góp vào quỹ cứu trợ đồng bào chiến cuộc bao nhiêu?

— Khi ông ngồi uống rượu chát thứ tốt nhất nhất là «Pommage», đẹp thật thỏ, ông có nghĩ đến nóng thôn Giao Chỉ đôi rách không?

— Ông du hí với những ai, ở những nơi nào của Paris?

Mong xin Nghị Lâm ạ

Sơ sơ vài câu thôi. Nếu báo phát hành hai ngày sau mà không nhận được sự trả lời, bắt buộc tôi phải trả lời lấy và ký tên ông. Vậy mong ông giữ lời hứa và nhớ câu thề của tôi.

bếp nhỏ

**cử tri bếp nhỏ
đòi nghị sĩ Lâm
đấu võ miệng**

Hội Đười Ươi và Hội Phán Giao Chỉ cãi to. Rất may, hai hội này đi chợ mua được cá chứ không khổ sở tới cái độ thiếu cá phải mua tôm ướp. Hội Đười Ươi có nhà Phó Chủ tịch Ngọc Toét, danh trấn giang hồ từng làm mưa gió ở phố Chà Cá mà Trung tướng Nguyễn Bảo Trị chắc không quên. Hội xuất bản tuần báo Nọc Độc do ông Sức Mấy đứng tên Chủ nhiệm. Còn Hội Phán Giao Chỉ thì vẫn có Thập Thành tham quyền cố vị mần Chủ tịch tịch. Hội có tờ Hương Yêu. Đáng lẽ là Hoa Dâm Bụt. Tuần báo Hương Yêu lảng xê nừ sĩ ngày thơ. Không đi đến đâu. Phong ngửa bị đột tống khỏi Hương Yêu đang lêu bêu như chó mất chủ. Tuần trước đang tới đoàn Hội Đười Ươi mặc áo thung, quần xà lỏn ra mắt quốc dân Và ông Minh Vô đương bị nhà ký giả cái No Haire phỏng vấn về những sợi lông chân.

Thưa ông Chủ tịch, tôi là ký giả cái của tờ Washington Post.

— Muốn gì? What do you want?

— Muốn... phỏng vấn,

Chí sĩ Minh Vô vốn rất ghét lũ ký giả đực và ký giả cái của Mỹ. Thà là bọn ký giả Pháp nó viết ba que xô lá về cuộc chiến đấu chống Cộng của ta hay nhục mạ các lãnh tụ ta đi. Thì dếch ai cần ức của mình. Đàng này Mỹ là đồng minh của ta. Ta nể Mỹ. Ta quý trọng bọn ký giả Mỹ. Cái gì ta cũng dành ưu tiên cho chúng nó mượn thôi. Đề đền đáp lại, bọn khốn nạn đã phang chúng ta những phát nhức đầu phải uống mấy viên Cortal cũng cóc đỡ. Mấy ngày gần đây, chúng nó làm... đảo chánh. Thôi thì hết AP đến UPI, BBC vân vân... Thăng nào thăng ấy nói như bố con chó xôm. Chúng quả quyết có đảo chánh Quân ông Kỳ chơi nhau mí quân ông Thiệu. Chúng làm loạn thời thế. Đó, bọn chó đê ký giả quốc tế đấy. Chúng phục vụ SỰ THẬT cho loài người đấy. Chúng nó chẳng biết cái con mẹ gì cả. Nhưng cứ bị bố nói về Giao Chỉ còm cõi của ta. Một anh trùm báo Nhật vừa xin lỗi ông Đặng văn Sum mà ý trong cuộc hội thảo báo chí ở miền Bắc nước Nhật. Ông Nhật lùn nói vung xích chó về Giao Chỉ. Chừng bị ông Giao Chỉ kể tù đứng vào họng ông Nhật lùn bèn xin lỗi và chửi cả lò cái bộ biên tập nhật báo mình đã chỉ là thằng mù rờ đuôi con voi chiến cuộc Giao Chỉ mà cứ khăng khăng cái là cái rồn! Chí sĩ Minh Vô đã bày lần lên tiếng chửi bọn ký giả khốn lị quốc tế. Một lần, tuần báo Newsweek quả quyết chí sĩ Minh Vô có hai mụn hắc lạo và một bệnh lậu vừa chớm nở.

Hai ngày, trước khi đại sứ Cabot Lodge tiếp xúc riêng với chí sĩ Minh Vô, tuần báo Newsweek cứ phải viên đến xin tiểu sử rồi rít. Cứ làm như Minh Vô từ chối làm Thủ tướng lâm ấy. Chừng biết Minh Vô từ chối nhận đó là đề chống Cộng, Newsweek về hùa cùng Phủ Toàn Quyền, đồ bệnh... lậu và bệnh hắc lạo cho chí sĩ Minh Vô cao cả của dân tộc Giao Chỉ anh dũng ta. Bọn Mỹ có mỗi cái trò đều đó. Lâu lâu chúng nó lại chơi lãnh tụ ta. Nó bảo tướng râu kèm buồn thuốc phiện, chí sĩ Minh Vô lâu giang mai! Đến nổi, chí sĩ Minh Vô, trả đũa rất thâm sâu, đã mở một cuộc họp báo, mời tất cả ký giả đực, ký giả cái quốc tế và các hãng vô tuyến truền hình... cời trường cho chúng nó quay phim và đòi vợ anh Newsweek ở Saigon lên bàn... chơi thử xem, nếu sáng mai đi đá dái thì đích thị chí sĩ Minh Vô bị lặn, có tội với Hiệp Chúng Quốc! Nhưng anh Newsweek ở Saigon không dám quá... tận tâm với nghề nghiệp. Đài Mỹ không chiếu «của quý» của Minh Vô. Chỉ có các đài ở Âu Châu chiếu. Và họ bình luận. Ông Chủ tịch Hội Đười Ươi đã chửi dư luận Mỹ một cú hay nhất trong lịch sử ăn miếng trả miếng của loài người.

Hôm nay, nhà chí sĩ bị ký giả cái No Haire đòi phỏng vấn! Ông ta vén môi lên:

— Washington Post?

— Yes.

— Phải tờ báo này đã đã kích ông bạn Phan trọng Chinh của ta và nhục mạ lính sư đoàn 25 Bộ Binh không?

— Em mới vô làm, không biết chuyện đó.

— Báo đó cu ly lắm. Nó bảo tổng kết hàng tháng lính sư đoàn 25 Bộ Binh chết vì bị xe cán hơn là vì đánh nhau với Việt cộng. Tại sao có em thom như chả chó thế này lại đi làm cho tụi cu ly đó?

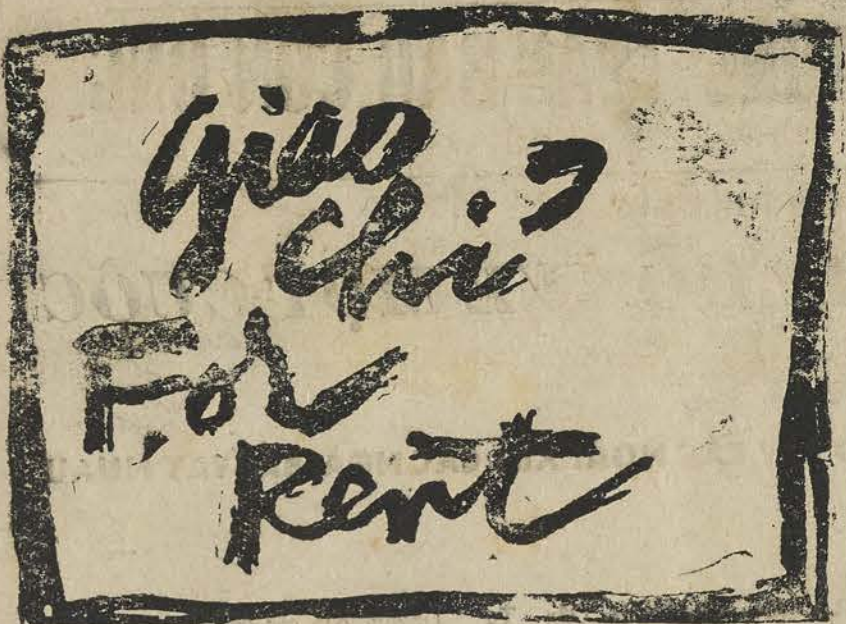
— Em đợi!

«Em đợi». Vô số các em Giao Chỉ đã nói thế. Và cam đành đi mần cho Mèo đê Mèo nó mần. Nhưng các em mắt dậy lắm cơ. Các em cứ vênh mặt lên khi các em ngồi trên xe Mèo với chủ Press dán trên kính và nhìn các anh ị ạch trên xe heo bánh. Tài viết lách của các em được mấy mã. Các em chỉ có tài làm đẽm!

— Anh không trả lời báo cu ly Washington Post đâu.

— Anh trả lời riêng em được không...?

— Được. Nhất là trả lời với em cả đêm nay. Vì đêm nay vợ anh đi trực ở Nhà Thương Bình Dân. Anh dẫn em về phòng thẳng Văn Quang và trả lời những câu hỏi thật tâm tình.

phóng sự
sống sượng

Thương Sinh

— Đồng ý. Nhưng cho em vài câu làm cảnh đi!
Cố sĩ Minh Võ biết là em No Hair cho mời vào
xác. Song tính nịnh đầm của... dưới trư. Minh Võ
đưa tay gãi lông nách soạt soạt. Đoạn dứt một sợi tằng
No Hair:

— Em giữ kỹ sợi lông nách này. Nếu chẳng may
anh phải đẩy binh đánh đuổi Mỹ và Cộng sản cùng một
lượt vì danh dự và quyền lợi của quê hương... anh thì
sợi lông nách này sẽ là sợi lông nách của người anh
hùng Giao Chỉ. Sợi lông nách này có thể xây một cái
đài đài điện tượng Washington, gắn nó lên. Để nước
Mỹ thấy. Đười Ươi nước Giao Chỉ cũng có danh dự
Và khi danh dự của Đười Ươi Giao Chỉ bị trả đũa,
Đười Ươi vùng lên đánh võ mặt kẻ trả đũa danh dự
của Đười Ươi.

Nữ ký giả (gọi tắt là ký cái) No Hair bành diện
nhận sợi lông nách của Chủ tịch Hội Đười Ươi. Nàng
ngủ say sưa. Rất may, cố sĩ Minh Võ không bị hôi
nách. Nàng cắt sợi lông nách vào búi, rồi là lướt vài
đường phóng vấn:

— Thưa anh, anh nghĩ sao về cái chết của Robert
Kennedy?

— Chẳng nghĩ sao cả. Ông ta chết là hết chuyện.
Robert Kennedy! Khi ông ta còn sống, tôi đã chửi cả
họ nhà ông ta. Vì anh em ông ta đã chửi dân
tộc tôi. Cũng nó bảo lính nước tôi lười không chịu
đánh giặc. Chúng nó ví nước tôi như đĩa trẻ mồ côi
mà chúng nó có trách nhiệm nuôi nấng. Tôi biết tôi trả
lời có em huých toẹt thế này, một vài ông sinh viên
trường được sẽ đảo cha bới ông tôi. Họ sẽ bảo tôi vô
ý thức, dâm lừa, thậm chí phản chủ! Ôi, mấy đứa ranh con,

liên thừng chưa được mấy tí, trường đời mới bước hai
ba quá g, ý thức chính trị mập mờ, tình t ân quốc gia
không có thấy ở Mỹ thanh niên nó khoái chú Bob,
nó coi như thần tượng của nó cũng lẫn xả vào bắt
cước tôn thờ Bob Kennedy, tin thờ kẻ chửi cha dân
tộc mình. Trước đây, có những đứa điên rồ, tuần hành
dưới mưa để tưởng tiếc John Kennedy. Có em có
hầu ngay giờ tổ Hùng Vương của chúng tôi không?
Tiên sư của mấy đứa ranh con, chúng nó sủa tằm cì xì
líp của James Dean. Boy Beathes sinh hoạt ra sao,
chúng biết vanh vách. Nhưng hỏi Đàm Văn Quý là ai,
tại sao chết, chúng câm như hến. Chúng đi tôn thờ
Robert Kennedy. Thì kệ c a chúng nó. Nhưng có người
không đư nước mắt khóc chú B b. Chúng nó cũng phải
mặc cha người ta. Lấy cái tư cách gì chúng nó nhục mạ
những người không khóc thương ba anh chính khách
Mỹ? Boy ranh con ấy, chưa lớn mà mồm rọng bản đã
đam chửi ở tâm hồn chúng, nước Giao Chỉ sẽ thành
liều bang Mỹ mãi hồi.

Chỉ sĩ Minh Võ thao thao chửi bới. Ký cái No
Hair với hỏi câu thứ hai:

— Thưa anh, tại sao anh nhiều lông chân vậy?

Chủ tịch Hội Đười Ươi cười to:

— Vì anh là người quân tử...

— Chỉ sĩ trở một tràng tiếng Mỹ ăn đong:

— Because, I am a Gentleman. Anh là người
quân tử, quân tử nhiều lông chân, em hiểu chưa?

Em có lông... chân không?
No Hair ôn ôn:
— Dạ không a!
— Có lông nách không?

— Dạ không a!
— Có lông... À thôi, em là No Hair, anh xin
lỗi nhé! I am sorry... Em muốn vào Hội Phấn Giao
Chỉ anh cho em vào. Còn Hội Đười Ươi tại em
không đủ điều kiện.

— Anh cho em phỏng vấn nữa nhé?

— Ô kìa

— ... sao anh nhiều lông thế?

— Vì anh dùng thuốc « bôi đầu mọc đấy »!

— Những câu phỏng vấn lần... những không đi tới
cả nhưng đủ làm cho bị báo của No Hair có giá
Bôi v... ít ra, lặn mắt No Hair, nàng đã nhìn rõ
ng sùi lên nách, lông chân lông tay của cố sĩ
Minh Võ. Và nàng được biết qua về người quân tử
Giao Chỉ Bài báo của No Hair sẽ xuất hiện trên
Washington Post với đầy đủ lông lá của Minh Võ.
Người ta hy vọng Washington Post sẽ trở thành tờ báo
khả giả nhờ những sợi lông vụn của nhà chủ tịch Hội
Đười Ươi.

Bây giờ nói về cuộc tiếp tân ra mắt quốc đìn
của Hội Đười Ươi ở lầu ba nhà hàng Địa Lục. Người
ta thấy naiu nhân vật thần sầu của Phu Toàn Quyền
Huê Mỹ. Đại diện Cường Cáo, Chủ Ía, Vương Liên
cũng ùn ùn kéo lên. Trang quốc màu Thập Thành nói
bất Không một mệnh phụ phu nhân nào có thể « ăn »
được nàng.

En Thập Thành yêt đầu,

Anh đã hứa với vong hồn ông cụ thân sinh ra
anh là về sau nếu làm cái nghề viết báo khốn lện
cầu bơ cầu bắt này, anh sẽ tìm một con điếm có liêm
sĩ để ca ngợi. Em là mẫu người lý tưởng của các
phóng sự của anh. Em sẽ đi vào văn học sử. Đời
sau người ta sẽ nhắc tên em như đời nay người ta
đang nhắc tên cô Tư Hồng. Còn anh, đểch bao giờ
anh được vào văn học sử cả. Anh cũng cóc cần. Vào
văn học sử thì cần cái giải rui gì. Lúc đó, anh đã chết
rửa thầy dưới đất đen. Con cái anh nó chỉ biết bố nó
là... người sinh ra nó, nó không thêm biết bố nó là
thằng Thương Sinh. Nó hành điện vì bố nó sinh ra
nó chả không cần hành điện vì bố nó làm nghề ngỗng
gì, Bố nó làm nghề ăn cắp giết rui gì. Em là yêu
thương nó. Ở cha cuộc đời chúng ta đang sống thiếu
năng thăng ăn cắp, vừa ăn cắp vừa mất đũa: mà lại
nắm vận mệnh ch ng ta trong tay như bản của chúng
nên anh cóc cần. Anh chỉ cần biết em xuất thành ở
xóm điếm, lấy Mèo chiêu chuồng ăn nghệ sĩ, yêu
nước, chống Cộng, Thế là đủ để anh đưa em vào
văn học sử rồi. Dưới mắt anh, em nhất. Anh sẽ
không tìm một con mẹ nào đẹp hơn em trong các phóng
sự hủi của anh đâu, Thập Thành yêu đầu a!

Nói về tiếp tân thì cuộc tiếp tân nào cũng giống
nhau. Rượu mạnh, xăng uyịch, ô lư. Uống.Đầu nam
thờ. Tân nhau. Những vụ lĩnh kình đó xảy ra nữa
thường đồng hồ liền. Tôi phát thứ 31, chỉ sĩ Minh Võ
chủ tịch hội Đười Ươi mới nảy phóc lên cái bực có
mí cô, vén môi lên cười tở tở.

(Còn nữa)

Bức tâm thư gửi mấy chú
« pháo kích »

Các chú,
Nhân dịp các chú vừa hoàn tất đợt I tổng pháo kích
Sài gòn, bọn anh lấy làm vui về gởi đôi lời « tuyên
đương công trạng » các chú.

Trước hết, bọn anh công nhân « Bác Hồ » và các
« đồng chí Hà Nội » đã không làm khi bảo rằng các
« chú bản rất chính xác »!

Còn gì « chính xác » hơn là các chú đã biết tránh
tất cả những công sự, dinh thự của các ông lớn Sài gòn
cùng như « những bin đình cao ngều ngều của « đế
quốc » Mỹ, để chỉ phát vào đầu dân đen khố khổ những
trái hoả tiễn 122 ly do nước bạn « Trung Hoa vĩ đại »
có mỹ ý gởi sang cho các chú chơi, thay cho pháo thăng
thiên.

Tránh né các bin đình Mỹ là phải, vì lỡ các chú
phang vào đó. Ông già Harri man bên Ba lê hay tin,

ông ấy nổi giận dùm dùm xách cạt tạt ra về, rồi các
« đồng chí » Xuân Thủy - Lê đức Thọ bị thất nghiệp
sao? còn đâu cơ hội cho đôi bên cò kè, mà cả đề mua
đ. oin lại cái mình đất Miền Nam tang tóc điêu tàn này?

Mà tránh né dinh thự của các ông lớn cũng hay
lắm đó! Vì các chú để cho các ông ấy được ăn no
tự kỷ, các ông ấy sẽ chỉ « cách mạng » phần nào thôi,
các chú tha hồ chơi trò ú tim ở vùng ngoại ô. lúc nào
mĩn đối phó cư việc đốt. Cứu nếu các chú làm cho
các ông ấy mất chỗ ăn chỗ ngủ hoặc rụng mất vài cái
lông chân, các ông ấy hăng tiết vịt xông tuốt cả ra mặt
trận, không những các chú sẽ ốm độn, mà đến tất cả
các « đồng chí giải phóng » rồi cũng sẽ đi ở tù buồng
mất!

Các chú cũng còn khôn nữa, khi có thêm bản
mấy thằng nhà giàu nằm phây phây trong những tòa nhà
xi măng cốt sắt! Phải mà bán vào đấy bắt quá cũng
chỉ làm sứt mẻ vài bực tường, đâu có làm cho họ hệ
hấn gì, nhất là các chú thừa biết rằng bọn họ dự tiền
mua cát để xây hầm đập lựu ngay trong nhà, kiên cố
chàng kém các pháo đài ở ngoài phòng tuyến Mc Namara.
Và lại, cũng cần phải để họ sống, cho họ làm áp phe,
đầu cơ, ăn cắp tham nhũng, hối lộ chơi bời đàng điếm
với chú. Nếu không thì rồi những lời các « đồng chí
giải phóng » tuyên truyền Sài gòn sa đoạ, thối nát, hoá
thành láo khoét cả hay sao?

Nói tóm lại, cứ việc kích bừa vào các khu nhà
nghèo, khu lao động, nhà tôn, nhà cây, là chắc ăn như
bắp. và đúng « chính sách » hơn cả, kích vào đó, các
chú nhắm mắt cũng có thể báo cáo không sai rằng: kết
quả trận pháo kích đêm... các chiến sĩ của ta đã oanh
liệt hạ được hàng trăm địch h vừa chết vừa bị thương

thiếu hụt hàng ngàn nóc nhà của « Mỹ Ngụy »!
Kích vô đó, các chú đã đi đúng đường lối của
chủ nghĩa Cộng sản là giúp cho dân nghèo được sớm vô
sản hóa bằng cách « giải phóng » họ thoát khỏi những
mái nhà tuy tồi tàn mà êm ấm những vật dụng tuy rẻ
tiền nhưng họ được toàn quyền sử hữu, nói chung là
những thứ đã ràng buộc họ với chế độ tự do, chủ nghĩa
quốc gia.

Trong các vụ pháo kích vừa qua, các chú chỉ phạm
có một khuyết điểm nhỏ đối với Bác và Đảng là đã
không triệt hạ được hai bực tường Đức bà trước nhà
tờ lớn, và Phủ Đông Thiên Vương ở Ngã Sáu Saigon.
Có lẽ chú nào lãnh nhiệm vụ bắn vào hai ngôi tượng
thiên hoàng đó, chưa được triệt để « duy vật » và còn
nặng « duy tâm » nên đã run tay hay cố tình bắn
trật chằng?

Các chú,
Đến đây chắc các chú ngạc nhiên lắm, các chú
không hiểu tại sao mình đã được Bác và Đảng khen
ngợi, mà lại còn được cả anh em CON ONG, những
người đối lập ra rít với Bác và Đảng, cũng nhiệt liệt
tán dương?

Thiên cơ ấy lẽ ra phải đợi đến ngày đất nước
thanh bình, giang sơn thống nhất về một mối, mới nên
tiết lậu. Nhưng thôi, không nói ra e các chú nóng lòng
sốt ruột, mất tinh thần, vậy đề mấy anh giải thích cho
các chú nghe:

Có gì đâu, các chú càng siêng năng thực hành
đúng đường lối của Bác và Đảng bao nhiêu, tức là các
chú đã phục vụ đắc lực cho các anh quốc gia bấy
nhiều!

(Xem tiếp trang 7)

BỐC THƠM

Chỉ bốc thơm
Không bốc thổi
Bổ đũa nào nói dối

Tổng Cỏ

Hội đồng Nội Các đã đề nghị lên Tổng Thống tống cổ Đốc Tô Đán khỏi Chính Phủ. Và Tổng Thống cũng đã chấp thuận đề nghị này bằng một sắc lệnh. Tuy Bác Hương có nhấn mạnh đây là một sự « giải nhiệm », chứ không phải « cách chức ». Nhưng đàng nào thì cũng là « tống cổ », tránh né làm cộc gì cho nó mệt.

Vụ tống cổ này rất đáng bốc thơm, vì nó có tác dụng trấn an dân chúng đang lúc hoang mang. Bác Hương đã Đốc Đán khỏi Chính Phủ, có nghĩa là lập trường của Chính phủ đối với VC, với hòa đàm vẫn còn cứng như... gân bò. Nhờ vụ này, thàng dân biết rằng... còn khuya mới có vụ liêu hiệp với ba thàng ăn cướp miền Nam.

Làm Tướng

Sáng 16-6, trong lễ bàn giao chức vụ Tổng Trấn Saigon—Giadinh giữa các Tướng Khang và Minh, khi đề cập tới nạn pháo kích ác ôn của mấy thằng V.C vào Saigon, Đại Tướng Abrams, người vừa thay Tướng Westmoreland ở chức vụ Xếp Lớn của quân Mỹ ở VN, đã nói rằng: « Chúng tôi sẽ chặn đứng các cuộc pháo kích của Cộng quân vào Saigon. Chúng tôi phải ngăn chặn chúng, và chúng tôi đã có những phương tiện ngăn chặn chúng ».

Còn nhớ, trước khi rời V.N, khi đề cập tới vấn đề trên, Tướng Westmoreland đã nói là « không thể làm gì để chặn đứng được nạn pháo kích vào Saigon ». Rõ chán mói đời!

Nói như Tướng Abrams là thơm lắm. Làm được y như vậy lại càng thơm nữa.

Làm Tướng mà bó tay trước sức tấn công của địch, thì làm Tướng làm chó gì!

BỐC THỐI

Người quân tử
bịt mũi mà đọc

Nhi Nhô

Trong một phiên họp lưỡng viện tại Hội Trường Diên Hồng đề phúc nghị về dự luật Tổng Động Viên, theo lời yêu cầu của Hành Pháp, một số các chú hạ viện đã làm dữ, đập bàn đập ghế lung tung. Khiến ông Chủ Tịch Thượng Viện phải đem nội quy hạ viện ra mà bắt phải ngồi im, không được lộn xộn.

Được biết, từ hai ba đời nay, cái truyền thống cao đẹp của dân nhà hát Tây nó vốn lộn xộn như vậy đó. Hơi một tý là la hét, hơi một tý là đập bàn đập ghế, hơi một tý là ném tàn thuốc lá, y như một lớp học vô kỷ luật, nhưng lại chẳng ưa nói chuyện luật pháp, chỉ thích ưa « chửi cha » nhau.

Người ta được biết, hiện lưỡng viện chưa có nội quy chung. Đề tránh tác phong nhi nhô kẻ trên. Khi nào hai viện họp nhau làm nội quy chung, nhớ thêm điều khoản: « hễ ai cứng đầu rắn mặt, la hét trong phòng họp, hay phun nước miếng làm mất vệ sinh chung, sẽ bắt quỳ quay mặt vào tường ».

Bản

Vấn trong vụ phúc nghị kể trên, một lần, khi kiểm thăm biểu quyết, có cả thầy 139 thăm. Nhưng khi cho đếm người, thì chỉ có 137 cái đầu. Thế là có kẻ định ăn gian hai thăm. Bản ơi là bản?

Cái sự ăn bản này chẳng phải xảy ra lần đầu tiên. Trước đây có lần đã diễn ở hạ viện.

Giữa thanh thiên bạch nhật, nhĩ mục quan chiêm mà có đứ đám ăn bản như vậy. Hỏi rằng ở những chỗ khác thì sao?

Đức Không Từ biết được chuyện này, đã bịt mũi mà cười hô hô.

ONG THỌ

MỠI TUẦN MỘT VẤN ĐỀ THIẾT BỤ

NHỮNG TIN ĐỒN VỀ MỘT CUỘC ĐẢO CHÁNH

CHÚNG CON CẢN CỎ LẠY CÁC NGÀI XIN CÁC NGÀI BẮT TAY NHAU

SAIGON.— Dự luận quốc nội và quốc tế đang xôn xao về một vụ đảo chánh có thể xảy ra giữa các nhà lãnh đạo Quốc gia ở Saigon.

Những tin đồn này do báo chí và các đài phát thanh ngoại quốc tung ra bắt nguồn từ thái độ của Phó Tổng Tổng Nguyễn Cao Kij trong những ngày gần đây.

Người ta được biết, sau tai nạn ở Chợ Lớn làm thiệt mạng sáu sĩ quan cấp tá (toàn là người thân của Tướng Kỳ), một loạt Tướng Tá khác (cũng thân với Tướng Kỳ) đã bị thuyên chuyển chức vụ. Trong số có Tướng Loan, Đại Tá Cửa... Tiếp theo là việc Tướng Kỳ trả lại cho Chính Phủ chức Chủ Tịch Ủy

Ban Quốc Gia Nhân Dân Tự Vệ, rồi ông bỏ ra Nha Trang « nghỉ mát ».

Căn cứ vào những sự việc trên, người ta mới đồn là Tướng Kỳ đang bất mãn với Tổng thống Thiệu và Thủ Tướng Hương, và từ bất mãn, có thể xảy ra một cuộc đảo chánh. Người ta lại đồn là một số Tổng Trưởng trong chính phủ và một số Tướng lãnh khác thân Tướng Kỳ cũng từ chức để làm áp lực với chính phủ và tỏ sự ủng hộ với Tướng Kỳ.

Những tin đồn trên (đã được báo chí quốc tế và quốc nội đăng tải) có thật không? Chỉ biết rằng đây không phải là lần đầu tiên có những tin đồn về sự « com chàng lãnh canh chàng ngọt » giữa hai Tướng Thiệu Kỳ. Nhưng lần này có vẻ trầm trọng hơn cả.

« Chúng con » mong rằng những tin đồn kể trên không có thật. Nhược bằng, nếu những tin đồn trên có thật, hay chỉ có một phần sự thật, thì chúng con cũng chấp tay, cản cỏ lạy các Ngài: Tổng Thống, Phó Tổng Thống và Thủ

Tướng. Xin các Ngài hãy nghĩ đến đại cuộc, đến kẻ địch trước mắt mà làm hòa với nhau, để cho đất nước được nhờ, và chúng con được nhờ. Nếu vì cái hiển pháp chín nút nó làm cho các Ngài khó đoàn kết, thì sao không sửa mẹ nó đi. Tội gì phải ngồi bó tay gờm nhau!

Trong lúc hiểm nguy này, nếu các Ngài không đoàn kết chặt chẽ với nhau, thì chẳng biết các Ngài có sao không, chứ chúng con thì, chết là cái chắc.

Xin các Ngài hãy thương chúng con mà nghĩ lại cho.

Tin GIỜ CHỚT

dân xôi thịt hoạt động mạnh

TIN SAIGON.— Mấy bữa nay, có 1 số chính khứa thuộc loại bất mãn kinh niên đang hoạt động ráo riết.

Theo nguồn tin riêng do thàng Linh kín của bên báo cung cấp, thì các chính khứa này đang vận động để Mỹ làm áp lực với chính phủ VN, bắt phải nói chuyện với Việt Cộng, hầu sớm có hòa bình.

Bọn này âm mưu đưa Đốc Tô Đán về làm lãnh tụ. Đề, nếu thành công, Đốc Đán sẽ là Thủ Tướng. Và bọn họ, mỗi người một ghế trong chính phủ liên hiệp.

Người ta không mấy ngạc nhiên về việc làm của bọn này. Vì mục tiêu tranh đấu của họ từ xưa tới nay là mẩu cái ghế trong chính phủ. Nhưng chẳng chính phủ nào bố thí cho họ, nên họ trở thành đối lập kinh niên. Chỉ mong chính phủ đổ. Bởi một lần chính phủ đổ, là một lần hy vọng. Đối với họ, chỉ có ghế là đáng quý. Còn làm đày tớ ai, nói truyện với ai cũng được.

Bọn này đang chạy ngược chạy xuôi, luôn lộn đủ chỗ, đề nếu có thể, sẽ « làm một cái gì ». Được tin gì thêm. Chúng tôi xin loan tiếp.

RÁP BO

LÍNH KÍN

Vụ thứ 1

Thưa xếp,
Em thấy chúng nó đông lắm. Đến mấy chục thằng. Mặt mũi đũa nào cũng phì nộn, đầu bóng loáng, trắng nhễ nhại, miệng lại có ngậm ống điếu.

Chúng nó gặp nhau luôn. Lúc ở nơi này, khi ở nơi khác, em theo chúng một mớu chết. Chúng lại gặp cả người ngoại quốc nữa. Nhưng chúng nói gì, em không hiểu?

Khi chúng nói tiếng ta, em chỉ nghe thấy thoáng mấy chữ « liên hiệp », « thương thuyết », « hòa bình ».

Vậy kính trình xếp rõ.

Vụ thứ 2

Thưa xếp,
Bọn này cũng đông lắm. Có đến cả chục thằng. Đũa nào cũng có đồ khí giới. Chẳng biết có giấy phép không. Nhưng vì xếp bảo em theo dõi, chứ không ra mặt, nên em không hỏi giấy.

Họ thường gặp nhau ở một hốc đá bên dãy núi Trảng Sơn. Họ bàn cái gì bí mật lắm, đôi khi chửi thề tùm lum.

Em đã mất nhiều công theo dõi, mà chưa biết họ định làm gì.

Theo kinh nghiệm, em nghi họ bàn tính việc ăn cướp, hay giết người gì đó.

Em xin kính chào xếp.

LÍNH KÍN

Í OÃNG NGHỊ TRƯỜNG NÉM PHIẾU DẤU TAY!

Một nghị viên, có biệt danh là «còi ô tô» sau khi qua Hồng Kông về, đã «pin pin» trước Hội đồng Đô thành rằng có gặp ông tướng Có ở biên và ông đang đòi về, đề nếu có tội thì sẽ ra tòa lãnh án.

Còn nhớ, vào đầu năm 67 ông Có đang làm Phó Thủ tướng kiêm Tổng trưởng Quốc phòng, thì được cử đi thăm Đài loan và Đại Hàn. Khi về tới Hồng Kông bèn được lệnh ở lại, vì... tội tham nhũng. Chỉ có bà có được cuốn gói theo chồng, và đi về như đi...
Trong khi ấy thì ở nhà khởi diễn các chiến dịch bài trừ tham nhũng đợt một, đợt hai, đợt ba v.v... Và đề rằng, đũa nào tham những đều bắt bỏ bót tuất. Nhưng Tướng Có, kẻ bị kết tội là tham những cỡ... Tướng, muốn về đề ra tòa lại không được về. Sự đời thật rắc rối.

— Nếu tôi là Thủ tướng Hương : không những cho ông Có về, mà còn ra lệnh bắt về. Đề nếu có tội thì lãnh án. Đã gọi là Pháp trị, không thể lơ lơ mơ mơ thế được. Sẽ không phân biệt Tướng tham nhũng, Tá tham nhũng, úy tham nhũng, hay lính tham nhũng, mà chỉ có một thứ tham nhũng. Đũa nào tham những là nhốt hết.

— Nếu tôi là «đồng chí tham chung» của ông Có : Run thấy mẹ: Lỡ ông về thật và ra tòa thật, ông sẽ khai tùm lum, chét cả lú.

— Nếu tôi là Chuẩn úy Phúc, người mới bị tử hình vì tội tham nhũng : Sẽ đội mồ ngồi dậy mà hô lớn : «Tướng trọng, úy khinh». Hô đủ ba lần rồi mới chịu nằm xuống.

— Nếu tôi là một ông Tướng chưa tham những : Còn đợi gì mà không tham những đớp lẹ lên chớ. Mình là Tướng, như ông Có là cùng. Đũa nào dám làm gì!

Nhưng tôi chỉ là tôi, nên các làm gì cả,
ONG NON NGỮ NỌC

**Đọc và cò động
tuần báo
CON ONG**

Trong vụ quốc hội hợp hoảng đại lượng viện để phúc nghị dư luật Tổng động viên theo đề nghị của hành pháp đa số dân biểu và nghị sĩ đã thỏa thuận biểu quyết theo thể thức bỏ phiếu kín. Nghĩa là, khi kiểm phiếu, người ta chỉ biết phiếu nào thuận, phiếu nào chống, phiếu nào trắng, chứ không biết đích danh ai đã bỏ những phiếu đó.

Đây là một lối trốn trách nhiệm hèn nhất.

Thường, người ta chỉ bỏ phiếu kín trong các cuộc phổ thông bầu cử, đề bầu Quốc hội, Tổng thống v.v... hầu tránh cho cử tri không bị mua chuộc, không bị đe dọa khủng bố v.v..

Còn tại Quốc hội, nghị sĩ và Dân biểu phải có trách nhiệm với cử tri của mình, mỗi khi biểu quyết. Nhất là với những vấn đề quan trọng, cần phải minh danh biểu quyết để cử tri có thể theo dõi đại diện mình tại Quốc hội có hành động phù hợp với quyền lợi chính đáng hay không. Bỏ phiếu kín là hèn, là ngậm miệng ăn tiền, là trốn trách nhiệm. Cử tri biết đằng nào mà theo dõi. Nhờ bỏ phiếu kín các ông cứ bán rẻ quyền lợi của dân, rồi rêu rao rằng các ông luôn luôn bảo vệ quyền lợi của dân, thì ai biết được. Dân biểu và Nghị sĩ không có quyền nại lý do sợ bị đe dọa bị khủng bố để bỏ phiếu kín. Các ông được bắt khả xâm phạm cơ mà. Trừ khi các ông «bán linh hồn cho ma quỷ» còn thẳng chớ nào làm gì được các ông. Hình như nhà nước còn cấp cả «đồ khí giới» cho các ông. Vậy sợ gì mà phải «ném phiếu dấu tay»?

Chỉ có ăn vụng, và «pháo kích bằng súng ngắn» mới cần kín mà thôi. Ngoài ra, đũa nào kín là hèn rảo tội.

NGHỊ CÁI NỖI GIẬN

Vấn trong vụ phúc nghị kể trên, trong lúc kẻ bỏ phiếu thuận, người bỏ phiếu chống, thì có một số nghị không bỏ phiếu, hoặc bỏ phiếu trắng, nghĩa là không có ý kiến!

Thấy việc bề bối này, một nghị cái bèn nổi giận, vèn quân nhẩy phốc lên diễn đàn mà rằng: Chúng ta tới đây, dù phân đối hay chấp thuận cũng phải can đảm nhận lấy trách nhiệm của mình. Còn quý vị nào không có ý kiến thì đến lúc VC pháo kích, chắc sẽ có ý kiến.

Bà Nghị này nói đúng quá. Trong tình trạng pháo kích hiện nay, thường diễn ra vào ba bốn giờ sáng, có rất nhiều người chẳng có ý kiến gì lúc buổi tối.

Nhưng khi VC pháo kích, liền có ý kiến rất hay. Đó là ý kiến «phản pháo» Ba bốn giờ sáng là lúc tốt nhất để «phản pháo» vì ngủ thêm thì đã muộn mà trở dậy thì còn sớm quá, chưa hết giờ giới nghiêm!

TÔ VÔ

LỜI ONG TIẾNG VE

NGƯ NHƯ CHÓ

Vụ VC pháo kích bữa bãi vào Saigon, vẫn tiếp tục sôi nổi dư luận thế giới, Có người thông

cảm với cái sự căng thẳng mà dân Saigon phải chịu, đã vì Sai Gon hiện nay giống như Luân Đôn hồi đệ nhị thế chiến, là mục tiêu chỏ hỏa tiễn Vi vi của Đức phóng tới.

Nhưng có một ông người Anh, làm cố vấn cho Cảnh sát đã phát ngôn rằng máy chiếc hỏa tiễn của VC phóng vào Saigon, chỉ bằng một máy bay oanh tạc.

Cũng chưa hết, mới đây, tờ báo «The Times» xuất bản ở Luân Đôn nói rằng : tình hình Saigon hiện nay không khác gì tình hình Hanoi khi Hoaký mới oanh tạc. Báo này còn đặt câu hỏi : Tại sao người ta oanh tạc Hanoi mấy năm không sao, nay Saigon mới bị pháo kích máy ngày, mà đã la hoảng lên ?

Xin lỗi quý vị đề kể này được chửi thề một câu : Mẹ kiếp! mấy thằng nhà báo Anh ngu như con chó ! Khi Hanoi bị Mỹ oanh tạc, đâu phải là chúng không la hoảng, Không những chúng la hoảng mà cả mấy cái lỗ miệng cỡ lớn của thế giới như miệng De Gaulle miệng U Thant miệng tòa Thánh Vatican... cũng phụ họa với chúng mà la hoảng. Nhưng máy bay Mỹ cái oanh

một vụ mua làm cá thối làm chấn động dư luận

Đợt Tây Cống, có ông già ngoài lục tuần, đã hai lần được nhà vua vời làm đầu bếp trong cung.

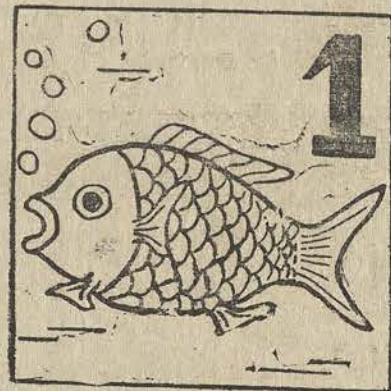
Mùa Thu năm Thìn, dưng thời trị vì của Khô ngư Hoàng Đế, ông già làm đầu bếp cho vua được gần một trăm ngày, thì bị loạn kiểu binh bắt đi quân thúc một nơi. Suốt ngày nhìn trời cao biển rộng. Lúc buồn ngồi «gãi hán, dài lân tẩn».

Mùa Thu năm Sơn dương gặp khi nhà nước gieo cầu, mở hội tuyển phò mã cho công chúa. Ông già cười trần trụi ghi tên ứng thí. Nhưng mình già sức yếu, chẳng tranh được với đám trai tráng đương thì, đành về hạng tư.

Thầy tướng bả số già không làm Phò mã, mà chỉ làm đầu bếp, Quả nhiên mùa hạ năm Mậu Thìn, ông già lại được Nguyên Tiêu Hoàng đế vời làm đầu bếp. Vừa nhận việc, bèn chèo ghe ra chợ mua đồ nấu nướng. Định mua tôm nhưng không có tôm. Ghe lại đầy nước sấp chìm, liền mua đại thứ khác rồi kịp trở về. Tới nhà mới biết đã mua làm phải con cá thối. Cả trào đình đều bịt mũi. Trăm họ lác đầu.

Từ đây, bách tính bớt tin tài mua bán của ông già. Lại ngồi rằng còn rất nhiều con cá thối.

(Tin riêng của đặc phái viên lính kín từ Tây Cống điện về).

tạc những mục tiêu quân sự cố định, đầu có đội bom bừa lái xuống đầu dân lành.

Nay Saigon bị pháo kích, hỏa tiễn Cộng quân cứ nhắm đầu dân lành mà phóng tới, không la hoảng sao được. Nhưng chỉ là tiếng la hoảng của dân vô tội. Những cái lỗ miệng lớn của thế giới kể trên đề c, ai chỏ mòm vào la hoảng giúp, như đã làm cho Bắc Việt đâu?

Một đảng oanh tạc có mục tiêu. Thế mà bảo như nhau. Ăn cái gì mà ngu thế?

KHÔNG NGU ?

Nhà báo chí Phú Tông thông vữa ra thông cáo yêu cầu các báo phải đợi thông cáo chính thức của Phú Tông thống, hay Phú Thủ tướng hoặc đợi các tin tức phổ biến rộng rãi trên đài phát thanh và truyền hình, rồi mới được đăng tải những tin liên can tới cái quyết định của Tông thống.

Ô hô ! ông báo chí Phú Tí đã đồng hóa báo chí với công báo rồi đó. Báo chí mà loan tin theo cái kiểu trên, thì bán cho «chó» nó lợc à ? Báo về được tin gì cứ việc đăng, còn nhận hay chửi là quyền của nhà nước. Như vậy mới phải chớ.

Cả kê dê ngỗng

Những sự có mặt ồn ào...

Từ mấy tháng nay, tôi cứ băn khoăn về những sự có mặt ồn ào. Chúng tôi gọi những kẻ ồn ào đó là một loại Vic Morrow. Hăng lắm, nhưng chỉ hăng đánh giặc bầy mồm vì Vic Morrow chẳng bao giờ chết. Nếu anh chàng ấy chết, cái phim feuilleton mang tên Combat của đài truyền hình Mio sẽ có một chữ « The end » to là hết. Mà không chừng những thằng, những con làm cần sẽ gửi thư về hăng phỉm phỉn đối và khốc tùm lum lên Bấy vậy, Vic Morrow chẳng bao giờ có thể chết.

Ở xứ Giao Chỉ, không thiếu gì Vic Morrow, đóng phim của tui hơ, và sự xuất hiện ồn ào của nhữn; kẻ đó đã làm cho bao nhiêu người cười ra nước mắt.

Tôi chỉ mang ra làm điển hình một ông nhà binh hạng bét của nơi tôi đồn trú. Ngày biển cả Tết Mậu Thân, khi Vi Xi có mặt ở Đờ thành thì ông ta trốn đầu mất tiêu. Những buổi tối cắm trại, năm om súng, chúng tôi đã bàn tán rất nhiều về số phận ông. Có thằng nói là nhà ông ở vùng bất an, không chừng ông bị Vi Xi mời đi chơi rồi... Có thằng nói là trên đường trở về đơn vị, ông đã bị Vi Xi chặn đường và khi thấy giấy tờ nhà binh của ông, đã thân tặng ông vài ba phát AK. Không chừng bây giờ, ông đã về quê... Nói tóm lại là chúng tôi thương ông, thương ông quá.

Nhưng khi tình hình tạm yên ổn, tiếng súng lắng dịu ở đờ thành, lại thấy ông xuất hiện. Ông đi từng phòng, kể chuyện ông chiến đấu, dùng « Colt » đấu với AK và B40... Nghe oanh liệt còn hơn cả phim « Com Bat ».

Khi có mặt có quan lớn, sự ồn ào của ông đã lên tới cái mức ghê gớm. Ông quát tháo thuộc hạ và sai khiến lung tung khiến cho cả một cơ sở quân sự nhốn nháo, bàn ghế đổ ngã âm ỉ. Một cái bàn từ chỗ này khiêng qua chỗ khác. Đống bao cát được xếp lại cho giống một đống bao cát hơn. Súng đạn phải mang kê kê trên lưng cả những lúc ngồi trong cầu tiêu. Thằng nào chưa có súng, ông bắt phải xuống kho, lảnh ngay mang về, dù rằng chỉ còn vài chục khẩu súng dùng để chào cờ... Bàn mấy khẩu súng đó thì Vi Xi chúng nó không thêm nắp mà vẫn đứng cười. Có một thằng vừa đưa ý kiến đó ra thì ông kéo cần lên đạn một phát rồi chia ngay vào bụng người ta :

— Tôi là chỉ huy ở đây... Anh không nghe lời tôi, tôi bắn thấy mẹ...

Nguyên văn câu nói đó của ông, tôi chẳng thêm thêm bớt Thằng này sợ quá, run rẩy, đầy từ từ cái họng súng của ông sang phía khác. Lờ một cái thì... thấy mẹ. Và nó đi lỉnh lỉnh, khẩu súng Ga rắng, mỗi một lần lên đạn là phải dùng hết sức lực kéo, tiếng kêu sào sạo như tiếng nghiền răng của một anh chàng ngủ đêm xấu thói. Cũng may là nó chưa bắn phát đạn nào bằng khẩu súng đó.

Rồi những thằng lính chúng tôi bắt đầu gọi sự xuất hiện của ông là sự có mặt ồn ào. Tôi còn nhớ một đêm pháo kích. Ông cuống cuống lên, bắt tất cả chạy xuống ngồi dưới gầm thang lầu vì ngày đó chưa có hầm tránh pháo kích. Ông ra lệnh :

— Ngồi im, không được chạy lộn xộn. Há mồm ra !...

Ông há mồm ra trước. Vài quả đạn nổ rồi im... Nhìn chung quanh chỉ thấy có một mình ông há mồm, còn thiên hạ ngậm miệng cả, ông bèn có một sự ngưng. Và ông chữa thẹn :

— Các anh ngu quá !... Há mồm ra thì hơi ép ở trong người, nó mới thoát được ra ngoài, đây bị thưng ở những bộ phận trong người...

Mặt thẳng có tính hài hước trả lời :

— Dạ, thưa Ngài... chúng tôi có một chỗ thoát tự động, không phải phải dang mồm. Cái chỗ này nó tự động mở ra và tự động khép lại...

Vài tiếng cười nổi lên. Ông biết là bị chế diễu, đi thẳng lên thang lầu và hình như có làm bắn chửi thề. Và từ đó, khi pháo kích, ông không hò hét nữa.

Mỗi lần ra thành phố Saigon, ông làm như đi vào đất giặc với mũ sắt, áo giáp và súng đạn linh tinh. Ngồi trên xe díp, ông kéo thêm ít nhất là hai thằng lính làm cận vệ, om súng nòng ghê đặng sau, dù rằng nơi ông trị là một cơ sở ở đường... Tự Do. Trước khi ra ngoài, ông hay lượn một vòng qua trước văn phòng ông lớn. Có một lần, ông lớn đứng ngoài hành lang, nhìn theo ông, ông quay lại nói với tôi, lúc đó được ông tuyên làm cận vệ :

— Anh Hai nhìn theo chúng mình, có vẻ chịu làm...

Tôi cũng gật gù cái đầu nhưng trong bụng chửi thầm và thương hại : Sự anh, anh hành hạ chúng tôi vì anh sợ các anh lớn. Có lẽ chỉ vì chuyện đó mà sự có mặt của anh mới là sự có mặt ồn ào...!

Chung quanh những tin đồn

Không có lúc nào bằng lúc này, người dân Giao Chỉ hoang mang về những tin đồn... Báo chí lại không bị kiểm duyệt nên thích khai thác những tin tức giật gân, chạy tit hấp dẫn để bán báo. Dân Giao Chỉ lại càng hoang mang hơn khi những lời tuyên bố của người nhà nước cũng không còn được bảo đảm.

Bác Thủ Hương tuyên bố với báo chí : « Không có sự thay thế ông Tông Loan ». Vài ngày sau, ông Tông Loan được ông quan Năm Biệt động quân tà tà tới ngồi vào chỗ ông ngồi ngày trước. Rồi ông Đốc Đán tuyên bố tùm lum ở nước Cờ Hoa... Cả cái nước này bây giờ đều cho rằng những chuyện khó tin đều có thật.

Nói về những tin đồn thì nhiều lắm. Từ vụ mấy ông Tá bị phờ ở Chợ Lớn, cũng có tin đồn là vì mấy ông này là người của ông Kỳ mà ông Kỳ thì chống Cộng hăng quá. Mỹ muốn quạt bớt những người chống Cộng hăng, để tiện việc hòa đàm... Còn nhiều, nhiều nữa. Ông Kỳ từ chức Ủy Ban Nhân Dân Tự Vệ, cũng có những lời bàn ghê gớm của dân ngoài phố. Thay đổi các ông Xếp Dùi Cui cũng được dân Giao Chỉ thêm mắm, thêm muối. Nếu cứ ngồi nghe những tin đồn, chẳng mấy lúc mà phát điên...

Theo ý tôi nghĩ, mà cả dân Giao Chỉ đều nghĩ vậy, là Bác Thủ Hương chưa có thực quyền. Những việc trong Chính phủ, đối nội, đối ngoại, Bác Thủ Hương hình như vẫn còn dè dặt chưa dám làm theo ý muốn, bác chưa thì triển hết công lực thưng thưng.

Khi được báo chí hỏi về vụ pháo kích, Bác Thủ Hương đã trả lời :

— Tôi cũng như đồng bào... Nếu đạn pháo kích mà trúng tôi thì tôi cũng chết... Người dân Giao Chỉ chẳng lấy làm lạ.

Đạn pháo kích trúng Bác mà Bác không chết đó mới là một việc đáng để cho dân khâm phục. Thành ra người ta nghĩ rằng, với một tình hình khét lẹt mùi khói súng, bom nổ, đạn bay này, không hợp với một người tề tướng như Bác. Bác chưa có một hiểu biết sâu rộng về quân sự. Bác năm nhà đọc sách mấy tháng nay, nên bác có vẻ chưa nắm vững tình hình, nhất là chưa có hiểu biết mấy tên chuyên môn phá thối ở hai cái viện Nhi đồng và Bộ Lão.

Nói vậy, nhưng nhân tài ở cái xứ này như lá mùa thu. Bác còn hơn hết tất cả đám chính khách lúc nhúc, chạy cò, theo đuổi ở cái xứ này. Vì Bác nói được một sự có mặt, có được một chữ ký và lời hô hào của bác cũng có được đứng đằng sau lưng hàng hàng, lớp lớp Trong đó, dĩ nhiên là có cả tôi.

Muốn phá những tin đồn, Bác nên mở rộng cửa. Làm cái gì cũng tuyên bố hết chương trình, thành tích lên báo chí, đài phát thanh, truyền hình. Những cuộc họp nội các, mời phóng viên báo chí tới tham dự. Người nào thắc mắc về chính phủ, Bác mời ngay tới, cung kính hỏi một chính sách vạn toàn. Trong khi thiên hạ « mặt » cả, cái gì cũng hợp kín, thì Bác mở toang hoang hết tất cả các cánh cửa để dân Giao Chỉ nhòm thấu hết. Như vậy, may ra mới phá được những tin đồn. Mà tôi tin rằng, Bác sẽ thành công.

Bác cứ thẳng thắn nhận lỗi. Như vụ Đốc Đán... Như vụ pháo kích vào thành phố. Việc dùng người, không phải ai cũng sáng suốt. Đến như Gia Cát Lượng mà còn dùng lầm phải Mã Thố để mất Nhai đình. Việc pháo kích thì... nên hỏi ý kiến các chuyên viên quân sự. Còn những việc thay thế, Bác cũng nêu những lý do minh bạch. Dân Giao Chỉ không có lý gì để mà còn bàn tán chung quanh những tin đồn.

Huênh hoang như Nguyễn Khánh, kín tiếng như Nguyễn Văn Lộc, tất cả đều đã xup đồ. Chắc Bác cũng đã biết vậy. Chúng tôi chỉ nghĩ rằng, Bác làm sao hết được những tiếng xì xào ngoài phố thì dù cho đạn pháo kích có nổ âm ỉ, người dân Giao Chỉ chúng tôi cũng chỉ trở mình, chửi thề mấy tiếng, rồi ngủ lại.

Bác nói rằng chỉ dọn cho sạch sẽ để những chính phủ sau có một chỗ ngồi làm việc thơm tho hơn. Chúng tôi xin lãnh hội ý kiến khiêm nhượng ấy và chúc Bác thành công.

ĐỀ HỨC CÀN

CÁO LỖI

Số trước, dưới đề mục « Những người đã chết đều bình đẳng » ĐỀ HỨC CÀN trong lúc nộp giấy đã phang bừa một câu « Vì rằng khi ông về, thì dân quân thân cận vệ của ông mới cho thằng bạn trẻ của tôi đi vào nơi nằm yên trí ».

Nhưng sau khi đã bình tình, hỏi rõ lại đầu đuôi, mới hay trong đám táng bừa đó chẳng có quân thân cận vệ nào đi theo ông ta, mà công việc giữ gìn an trật tự vẫn là do cơ quan an ninh trật tự lo liệu. Vậy xin có đôi lời đính chính để tránh ngộ nhận.

Con Ong cái kiền

(tiếp theo trang 3)

Trong vụ này, Bác và Đảng của các chú chỉ thấy có cái lợi nhỏ trước mắt mà không thấy điều hại lớn lâu dài, tưởng có thể khoe khoang thành tích của các chú để được thêm hơi hám trong cuộc cãi chày cãi cối ở Ba Lê, mà không ngờ rằng đã làm thức tỉnh hàng triệu dân lâu nay đang mê ngủ.

Phải, hàng triệu dân Saigon lâu nay ngủ quên chẳng hề nghe thấy tiếng súng ở trên núi cao, ở các vùng đồng lầy xa xôi. Nay nhờ có các chú đối phó đi đùng giữa thành phố, họ mới giật mình thức dậy, và hàng triệu người tỉnh ngủ là quốc gia «phê» rồi!

Viết đến đây, các anh cũng hơi lo, ngộ nhờ các chú trao lá thư này cho Bác và Đảng coi, Bác và Đảng thấy mình hơi bèn tốp lại không cho các chú tiếp tục «kích» nữa, thành ra đại sự hồng bét thì sao? Nhưng sự cho kỹ, các anh vẫn yên tâm, và tin tưởng rằng dân Saigon khi tỉnh giấc, ít ra cũng phải cự quyết chân tay làm cái gì đã rồi mới đi ngủ lại chứ!

Sau cùng, các anh xin báo một tin vui cho mấy chú, nhờ sự tích cực hoạt động của mấy chú, gần đây Saigon đẻ ra hai loại nhà giàu mới, dân bán cát và dân bán hòm.

Sau khi hốt bạc triệu trong vòng dăm bảy ngày, họ có nhờ «Con Ong» các anh nhân cho mấy chú biết họ đã dành phần thưởng đặc biệt cho mấy chú đấy. Nghĩa là kể từ nay, mỗi chú nếu chẳng may bị pháo kích đi đong đều được tặng miễn phí một cái hòm và một thước cát để «huyết và xây mộ tử tế».

Vậy các chú có sống khôn chết thiêng nhớ bỏ về tòa soạn «Con Ong» để các anh chỉ dẫn cho nơi đi lãnh tặng phẩm, cơ hội ngàn năm một thuở, bỏ qua ường lăm các chú ơi!

Ô hô ai tai các chú,
CON ONG

HỘI - HỌA

Họa sư VƯƠNG QUỐC ĐẠT 17 năm kinh nghiệm Sư phạm chỉ dẫn. Nếu bạn nào có bằng Tú Tài II, Cử Nhân, hoặc trình độ Cao học, nên học Hội Họa làm phương tiện xã giao, một bí quyết chính phục tình cảm thanh cao nhất của người Trí thức khi cần xuất ngoại.

Các vị phụ huynh, nếu thương con, em, nên chọn cho 1 nghề hợp ý thích, để tương lai có 1 nghề cao đẹp bảo đảm. Trai, gái, lớn, nhỏ, đều học được.

Độc đáo dạy PHONG CẢNH triển lãm sơn dầu, vẽ bằng Dao, bay (Painting Knife) của Anh, Mỹ và dạy Vẽ người: hoặc CHÂN DUNG vẽ trên giấy, vải, nhung, gấm, lụa. Ngoài ra, còn lớp Hí họa, Trang Trí và đủ môn Hội Họa, tây, kim, cò. Học phí 400 đồng mỗi tháng, mỗi tuần 9 giờ. Cam đoan: Bảo đảm thành tài 100% chắc chắn. Có khóa cấp tốc học tại nhà riêng Hội trường Trương Lai số 531 bis, đường Lê Văn Duyệt, hoặc ở 89 đường Tô Hiến Thành, cạnh chợ Hòa Hưng, Saigon. Ghi tên Sáng, chiều, tối, kể cả Chủ nhật. Khai giảng 12-2-68.

một cử chỉ

« not for rent »

OO OOOOOO
SỨC VOI

Kim Mao Sư Vương Trần Văn Hương vừa biểu lộ một cử chỉ chứng tỏ dù đã bị phong bế các huyết đạo, Cụ cũng vẫn còn «gần» ra rít:

Trong một màn tâm sự vụn vori năm ông Trùm họ ở Viện Nhi Đồng, Cụ đã xức dụng thuật Sư tử hồng để găm lên: « Nếu không giải quyết được những khó khăn kiện tại, tôi nhất định sẽ từ chức trong 3 ngày ».

À, có thể chứ! Ít ra cũng phải thế để thiên hạ thấy Kim Mao Sư Vương không phải là hạng bù nhìn!

Đất nước này đang cần nhiều người dám giơ cao tấm biển « not for rent » như Cụ và CON ONG chúng tôi. Chứ nếu đi đến đâu, gặp bất cứ ai, cũng chỉ đọc thấy chữ « for rent », sợ rằng có ngày thuốc chuột (dành cho những kẻ chán ngán thế thái nhân tình xã) đến phải bán chợ đen mất!

Nhưng « hồng » như thế vẫn chưa đủ. Cần nhất phải giữ chữ « Tin ». Hèn môn như nghề viết báo chúng tôi, cũng còn phải lo chữ « Tin », vớt độc giả; nói « đối lập ra rít » thì trời đánh cũng phải « đối lập ra rít đến cùng ». Nếu không thì sức đầu ăn hết trùng thối do độc giả liệng vào tòa soạn?

Hướng chi Cụ, Bang chủ Nhà nước, chữ « Tin » của cụ còn to và đậm gấp trăm lần của chúng tôi. Mà căn bản của chữ « Tin », là gì, nên không phải « Quán tử nhất ngôn »?

Vậy khi nhẩy ra lái thuyền, thấy anh thủy thủ nào kém tài yếu sức. Cụ cứ việc nói huých toẹt ra «tôi sẽ thay anh kia, nếu không thuyền đắm mất». Hà tất, cụ phải ởm ở, hôm nay nói «không có vấn đề thay đổi...», đùng một phát, ngày mai cụ đã dit mấy anh thủy thủ lăn tròn xuống sông!

Cụ làm thế, e rằng Đức Khổng Tử cũng đến phải ngong đầu dậy khóc thét lên, vì bình sinh Đức Khổng vẫn thường dạy « Quán tử bất trọng, tất bất uy, học tắc bất cố chủ trung tín, » (Người quân tử chẳng đoan trang cần thận thì chẳng uy nhiệm, sự học không vững bền. Chuyên chú vào trung tín...)

Trộm nghe trong lúc tâm sự vori năm ông Trùm họ Nhi đồng, Cụ có than phiền « bây giờ kh ông biết làm sao, nếu ra Quốc Hội để trình bày thì có nhiều sự thật không nói ra được. Nếu không nói thì ra Quốc hội trình bày cái gì đây? »

Ha! ha! « gần » đến như cụ mà cũng còn biết ngán cáu « Veritas odium parit » (Sự thẳng thắn gây nên thù hận)! Hèn chi thế gian đầy rẫy những kẻ chủ trương «ngậm miệng ăn tiền»!

Sự thật không nói ra được ấy là gì thế Cụ? Nếu cụ không nói, chúng tôi bị bó buộc phải đổi biệt danh của Cụ từ Kim Mao Sư Vương sang thành Quái khách Thuyết Bất đắc (Nói không Được) xin cụ hãy thông cảm và thứ lỗi dùm cho.

NHA THƯƠNG CẢNG
SAIGON

DANH SÁCH THƯƠNG THUYỀN ĐẠI DƯƠNG VÀ VIỄN DUYÊN

DỰ ĐỊNH ĐIỀU ĐỘNG LÊN SAIGON

TRONG TUẦN LỄ TỪ 15-6-68 ĐẾN 22-6-68

Số thứ tự	TÊN TÀU	Đại Diện Hãng Tàu	Thụ thốc bốc dỡ	Hàng chuyên chở	Ngày đến Vũng Tàu	Nơi cập tại Saigon	Cước chú
1	HONGKONG FAIR	Rexco		Đường	16-6-1968	Phao Cầu	
2	SHIMABARA MARU	D.F	S.T.I.C.	linh tinh	16-6-1968	— : —	
3	PALADIN	K.P	Vinashtiraco	— : —	16-6-1968	— : —	
4	AMARINA	K.P		— : —	16-6-1968	— : —	
5	YOTAI MARU	M.M	S.T.I.C.	— : —	17-6-1968	— : —	
6	BENGAL MAIL	Everett		Bột mì	17-6-1968	— : —	
7	PELYCITY	Hap Sang	Hap Sang	linh tinh	17-6-1968	— : —	
8	NIELS MAERSK	P.T.R	V.N Siev	— : —	21-6-1968	— : —	

Saigon, ngày 14 tháng 6 năm 1968
TRUNG TÁ GIÁM ĐỐC NHA THƯƠNG CẢNG SAIGON

NÀ CẦU
cầm trống

PHÚ DE GIAO CHỈ

Nội Các Cá hóa Tôm

Kim Mao Sư Vương xách dao Đờ Long đi chợ Bến Thành kiếm hiền tài giúp nước. Sư Vương vì hiền tài như cá (chắc chắn không phải cá mương hay cá thơn bon hay cá tra) Cầu ví thật đúng. Con cá nó sống vì nước. Cá có nước mới vây vung được và hiền tài có cơ hội mới dọc ngang tung hoành trong cõi người ta Giao Chỉ. Nhưng Sư Vương đã thất vọng. Trong cảnh hoàng hôn của chợ chiều cá đã theo dòng nhay vào lưong riện quốc hội. Hiền tích thì gọi là chúng nó những con cá ấy mà, đã vượt Vũ Môn. Chỉ còn rặt tôm. Bữr ăn lại cần dọn ngay. Thế là Sư Vương... gãi dái (Kim Mao Sư Vương vốn giọng thi sĩ. Đề xuất bản một tập thơ. Một bài thơ có câu «ngồi buồn gãi dái, dái lẩn tẩn» Nà Cầu viết Sư Vương... gãi dái là vì quá yêu Sư vương đó. Lấy tình văn nghệ mà đối xử với nhau đó) dành phải mua tôm. Do đó, đệ nhị Cộng Hoà của Giao Chỉ sau gánh hát vá vủ của bầu Lộc lại thêm nội các cá hoá tôm (Yêu cầu typo sắp chữgrass: NỘI CÁC CÁ HÓA TÔM).

Lượn về những con tôm chơi. Tục ngữ có câu «Giống tôm lộn cút lên đầu». Cầu này, các cụ dùng để mắng mỗ những đứa con mắt dây chửi bố, mắng mẹ; những tên lạn luân anh lấy em gái, chú lấy cháu ruột vắn vắn Con tôm, quả thật nó đựng tất cả các cơ quan làm cho nó sống ở trên đầu. Trứng tôm ở bụng, ở cả đầu. Cút tôm cũng ở trên đầu luôn! Có lẽ, cá hoá tôm nó xui xẻo nên con tôm Phen Đốm đã loạn luân, đã «hiếp dâm» lập trường chống Cộng của nhà nước Giao Chỉ. Con tôm đốm lộn cút lên đầu «các cụ ạ!» nó đã bị loại vào thùng rác. Không hiểu, trong nội các cá hoá tôm, còn con tôm nào giống con tôm đốm? Dấu sao, Nà Cầu vẫn mê Kim Mao Sư Vương như thường. Riêng câu nói bất hủ: «Đi chợ định mua cá không có cá phải mua tôm» đã gây hứng cho Nà Cầu đặt tên cho nội các của Kim Mao Sư Vương là NỘI CÁC CÁ HÓA TÔM.

Thương Sinh và Bob Kennedy

Chủ bút Thương Sinh mấy hôm nay buồn đến phát cúm. Lý do của nỗi buồn thật...khốn kiếp. Chà là, ngay hôm nhà nghị sĩ Robert Kennedy mặc sơ mi Tô B.a, Thương Sinh viết trên «Việt Giao Chỉ» bày tỏ sự không xúc động của anh trước cái chết của vĩ nhân Mỹ! Anh cho rằng, từ Tết Con Khỉ tới nay, đồng bào anh bạn bè anh, họ hàng anh chết rất nhiều, chết rất tức tưởi, anh đã khô nước mắt và sự xúc động chai lại. Một vài cô cậu mới lớn lên, đọc bài của Thương Sinh, chửi anh là cây viết vô ý thức, lừa thầy phản chủ (1) vì đã không khóc chú Bob Kennedy thì chớ còn viết xô xiên.

Bản đọc đã từng đọc trên các nhật báo, đã thấy anh em Robert và Edward Kennedy thay phiên nhau chửi bố dân tộc ta. Chúng miệt thị quân đội ta lười, không chịu đánh đấm gì, chỉ ý lại lính Mèo. Chúng bảo dân tộc ta mồ côi, lên giọng cha chú hỗn xược. Chúng chủ trương rút khỏi Giao Chỉ, mặc xác chúng ta với Cộng Sản. Bob Kennedy đấy! Vĩ nhân của Mỹ đấy. Một tên Mỹ, bất kể là vĩ nhân hay tiểu nhân, từng chửi cha dân tộc chúng ta, bỗ phỉ của chúng ta phải sớt thương nó, phải khóc như khóc bố mẹ ta chết, phải suy tôn nó ư? Không ném một dùm muối tiến ôn hoàn dịch lệ đã là may rồi.

Mấy năm trước, một nhóm bạn trẻ đã làm một việc quốc sự là đi dưới mưa tưởng tiếc ông John Kennedy. Nay vẫn còn một số bạn trẻ thiếu ý thức quốc gia, chỉ mê cái tốc Bob Kennedy và quên Bob Kennedy đã chửi cả dân tộc mình. Tại sao không suy tôn Thương Sinh? Ờ ra anh ta cũng dám chửi cả Cộng sản lẫn Mỹ bang bạn. Mong mấy bạn sinh viên ở trường chó ra thuốc nhưng xọc tí thì làm lái bán thuốc hoặc cho thuê băng bán thuốc đừng làm nhục tổ quốc bằng sự suy tôn thứ Bob Kennedy lên hàng thần tượng. Hãy banh tai ra mà nghe cho rõ: Bob Kennedy nó vĩ dân ta như con nuôi của nó. Mà chúng tôi đếch thêm làm con nuôi thàng nào. Đứa nào thích làm con nuôi, tôi mọi, hãy cút khỏi Giao Chỉ, qua Mỹ gửi xi líp cho vợ Bob Kenne-y để được... há diện!

Khoản tiền vô lý nhất của nền tô lô phon Giao Chỉ

Nền tô lô phon Giao Chỉ có nhiều điều kỳ kỳ và rùng rợn lắm. Bạn Tú Nốp vừa mới phang một quả trên Tiếng Vang. Nà Cầu, nhân một hôm đọc lời tuyên bố của nhà đồng lý Bộ Giao Thông Vận Tải, đại ý rằng ai chứng minh được hệ thống số 4 không sai được, sẽ khỏi trả tiền bao điện thoại. Về hệ thống số 4. Con Ông đã hỏi thăm sức khỏe nó hai lần. Nà Cầu muốn liên lạc với chủ bút, phải đem bánh mì gặm từ sáng tới chiều cạnh cái tô lô phon mà, nhiều khi, ba hôm mới được...chuông reo! Một hôm, gọi nửa tiếng cóc nổi. Nà Cầu bèn gọi cho ông Đồng lý. Thì lại nhầm nhà Tổng trưởng Lương Thế Siêu. Bèn hỏi:

— Thưa ông Tổng, nhà đồng lý của ông tuyên bố hơi xa thực tế. Ông làm ơn gọi giùm số 400...là nhà ông chủ bút của chúng tôi. Ông thử gọi đi. Từ sáng tới gặm hết ba khúc bánh mì mà chưa gọi được. Ông gọi giùm đề ông «sáng to vẫn đê». Rằng, thuộc viên của ông chỉ ba hoa xích thố.

Nhà Tổng Giao Lương Thế Siêu dũa dũa:

— Vì cuộc biến cố Mậu Thân... Một sự tá oán dài giọng đề đi tới kết luận hệ thống số 4 còn quá lem nhem. Ở xa Saigon không bao giờ gọi về được! Phục vụ khách hàng thì ầm ưong vậy nhưng thu tiền thì đầu ra dấy lắm. Đệ nhị tam có nguyệt chưa hết đã thu tiền đệ tam tam cá nguyệt. Và đệ tam tam cá nguyệt chẳng hiểu đường giây có hồng không, vẫn phết một khoản tiền «tu bồ đường dây chính»! Cái khoản tiền này vô lý đếch chịu nổi! Có thể nói, đó là khoản tiền để đóp hít nhất. Tu bồ gì mà tu bồ hoài. Ở Chợ Lớn cần tu bồ thì tính vào những cái máy ở Chợ Lớn, tại sao cứ chia đồng đều đê tính vào những cái máy ở... Phú Nhuận, chẳng hạn?

Vừa vừa thôi, các ông Bưu Điện. Phải chăng khoản tiền «tu bồ đường dây chính» đã trở thành truyền thống? Ai muốn đóp cũng được miễn là đóp ngon thì phải làm ngon. Điện thoại con mẹ gì nhắc ống lên chưa quay số đã được nghe các cuộc đấu hót nhảm của thiên hạ. Đọc tạp chí «Thế Giới Tự Do», thấy Mã Lợi họ hãnh diện về nền điện thoại của họ mà phát thêm Năm ở khách sạn có thể gọi thẳng ra ngoại quốc. Còn ở Giao Chỉ, Saigon muốn kêu Nha Trang cứ gọi là còn khuya. Các em tề là phon nỉ, tới tháng, khó tính, lờ đi là hơi ời điện thoại!

Hãng xe đồ bay tăng giá vé

Hãng xe đồ bay tức E Giao Chỉ đã tăng giá vé từ 40 đến 50 phần trăm. Mấy năm trước, lấy lý do cái thiện, xe đồ bay Giao Chỉ đã đi ti toe lêng giá. Nhưng cái hòng lên giá bị tổng giề vào ngay tút xuyt. Năm nay, xe đồ bay của Tổng giám Lương Thế Siêu lại...tăng giá. Nói về hãng xe đồ bay Giao Chỉ, Nà Cầu có thể gô thủng rác chửi ba năm không hết những sự bê bối, nhờ kinh niên của nó. Nhưng Nà Cầu đề dành. Phú De Giao Chỉ bữa ni luận bàn chuyện bắt chẹt hành khách của E Giao Chỉ.

Ài cũng biết, trong tình trạng này, đường bộ khó giao thông. Dân chúng phải đi đường...trên trời. Hành khách mỗi ngày một tăng. Mà E Giao Chỉ thì không cải thiện con mẹ gì cả. Họ đối với khách như chó. Mặc mẹ khách. Vé bán rồi, cố tìm cách mà đi. Chờ dài người ra, tề bố khách. Phục vụ cả lơ thất thêu như vậy đó. Nhưng nói phết hi hung hãn lắm. Hạp báo màu mè riêu cua. Hình thức che đậy một nội dung như nhóp. Nói thật, nếu đường bộ đi được, chó nó cũng không thèm đi E Giao Chỉ. Khách của E Giao Chỉ đa số là công, tư chức, lính, vợ lính, những người lương ít nhất thế giới. E Giao Chỉ biết vậy mà cứ hực đầu tăng giá vé 50 phần trăm, Cải thiện à? Những cái tàu bay bay đường cao nguyên giồng hệt những cái xe đồ chạy đường Saigon — Hóc Môn. Bàn thủ. Mưa nước bắt đầy hành khách, (Số tới. Nà Cầu viết nhiều về E Giao Chỉ) Không thể đê E Giao Chỉ bóc lột hành khách trong cái lúc mọi người rách như cái mền tá này được. Nà Cầu, thay mặt hành khách E Giao Chỉ, yêu cầu Hạ Viện, Thượng Viện làm một phát bày bươm, ngoạn mục là

bắt E Giao Chỉ trở về giá cũ của nó. Nhà nước cấm mọi thứ tăng giá nhưng nhà nước làm ngo cho hãng xe đồ bay của nhà nước tăng giá à? Hành động này kno ngửi lảm. Dân có lời chê rồi đó.

Ba nỗi khó của Kim Mao Sư Vương

Nỗi khó thứ nhất:
— Khi đến bàn giao chức vụ Tổng trấn, chỉ có tôi (Kim Mao Sư Vương) với ông tân Tổng trấn thôi. Ông cụ không có mà các tướng khác cũng không.

Nỗi khó thứ hai:
— Về việc bổ nhiệm ông tân Đô trưởng Saigon, ông Tổng trưởng Quốc phòng không chịu vì cho rằng rút nhân viên quốc phòng mà ông không biết. Ông Vỹ đang gây khó khăn cho tôi là kết thúc hồ sơ ông Đỗ Kiến Nhiêu đề đưa ra tòa án quân sự xét xử về tội tham nhũng.

Nỗi khó thứ ba:
— Vụ bàn giao chức vụ cảnh sát trưởng ở quân ông cụ không chịu bàn giao nên phải đưa quân đội đến đê làm áp lực.
«Tâm sự tốc hành» — Đây là chữ nghĩa của người làm tit báo Sống, một người chữ nghĩa rất phong phú — của Kim Mao Sư Vương đó Sư Vương «tốc hành» thủ thì xong, chậm rãi «tốc hành» rằng:

— Nếu những nỗi khó khăn không giải quyết xong trong vòng 3 ngày, Kim Mao Sư Vương sẽ bẻ Đờ Long dao, đống bè ra hải đảo sống với sò hến.

Nghĩa là Sư Vương thật đê giải quyết. Tình nguyện làm kẻ gờ rớt tờ lòng chính trị, Nà Cầu giải quyết đấp:

— Lúc này các tướng bận lo đánh giặc. Ông cụ Tổng trấn không tới cũng vì lo đánh giặc. Đê đến lúc cái hình thức lễ nghi quân cách nên dẹp bỏ. Kim Mao Sư Vương là người giản dị, đê ý chuyện đó lơ thơ vài sợi nhân vật trong buổi lễ bàn giao làm gì cho một cái thân già.

— Nếu tướng Vỹ có hồ sơ tham nhũng của ông Đỗ Kiến Nhiêu. Vậy Kim Mao Sư Vương chỉ việc yêu cầu tướng Vỹ đưa thẳng ra Tòa cho sáng tỏ.

— Mong xử cò quân I không chịu bàn giao tức là cái uy của Kim Mao Sư Vương chưa...thật lực. Vậy hãy tỏ Kim Mao Sư Vương có cái uy thật lực, Trời cũng sợ nữa là một ông cò. Cần gì phải dùng quân đội làm áp lực.

Mang vàng ra ngoài

Mông xử Nguyễn khắc Tân, một dân biểu lùn của Hạ Viện. (Nhất lè...) vừa tung ra một xi căng đàn đê hạ mông xử Đỗ Trọng Nguyên. Câu chuyện thối hơn cóc chết. Mông xử Tân bảo mông xử Nguyên đem vàng ra ngoại quốc biểu xén lung tung. Mông xử Tân rừ rừ lên gáy xem sao! Các mông xử đi ra ngoài, về nước, chuyện hay cóc thấy nói tới mà chỉ khui những chuyện thối hơn cút cho đồng bào người. Thôi cam hòng lại cả lủ. Nhục lắm rồi. Nà Cầu đã từng xuất ngoại đã từng gửi vàng ở Mỹ. Nếu mông xử Tân muốn tồ cáo, cứ tới cái WC ở khách sạn SONOF BITCH ở Hoa Thịnh Đốn mà kiếm.

Con Ong nhật báo

Mấy tuần trước, Đê Húc Càn loan tin ầu là Con Ong sắp biến thành nhật báo. Khiến đọc giả hỏi thăm tíu tíu. Xin nói lại: Còn khuya chúng tôi mới có tiền làm báo ngày.

OOOOOOOOOOOOOOOOOO

Chủ nhiệm NGUYỄN-VĂN-MINH
Chủ bút THƯƠNG SINH
Ngân phiếu đề tên NGUYỄN VĂN MINH
Thư từ, bài vở đề tên THƯƠNG SINH
In tại nhà in riêng CON ONG 101 Võ Tánh Sg